

25% на Українські Школи в Галичині і Буковині.

ІРМА ОСТАПІВНА.

Китиця незабудьків

Ціна 30 сот.

Чернівці 1911.

Накладом: тов. українських студентів „Січ“.

25% на Українські Школи в Галичині і Буковині.

ІРМА ОСТАПІВНА

~~27.029.~~

Львів. Библиотека
АН УРСР

Китиця
незабудьків

Ціна 30 сот.

Чернівці 1911.

Накладом: тов. українських студентів „Січ“.

Ш5/2-у/5-65.844

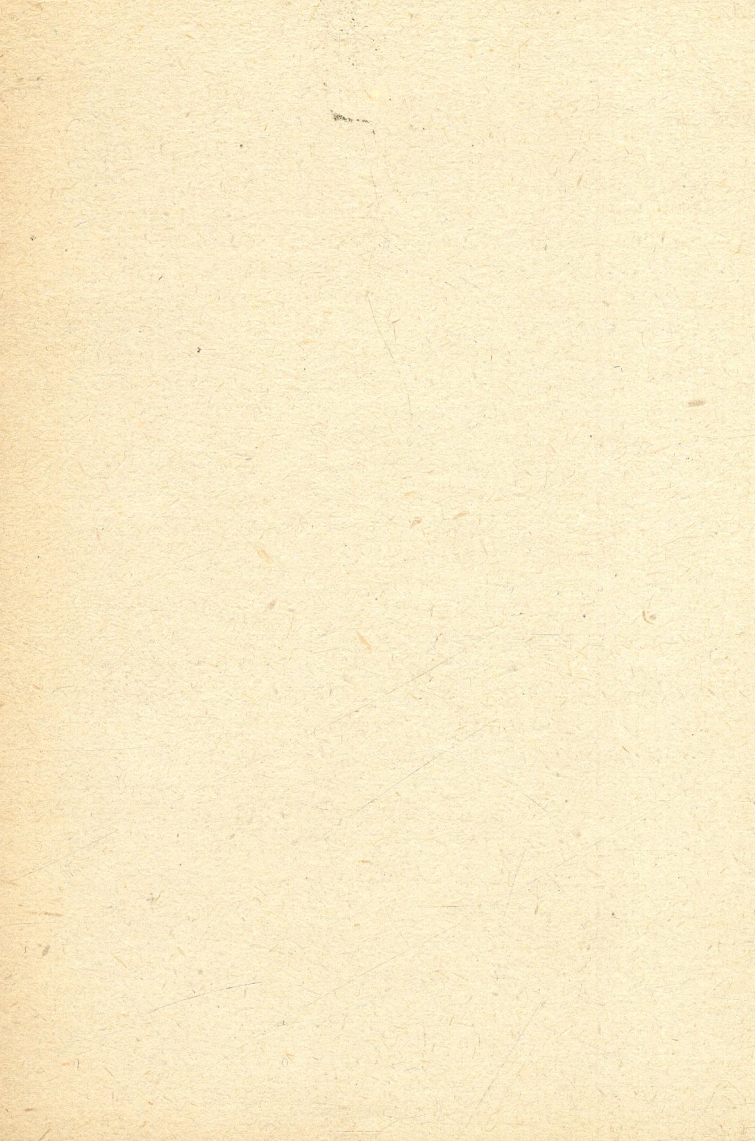
Львівська державна
наукова бібліотека
№ 14.880

Марії з Зидачеків Солтис

в доказ великої пошани

посвячує

авторка.

До Вас!...

Кипить завзята боротьба! Чути гук армат і свист куль — а там і зойк покалічених й покровавлених... Боротьба кипить й не втихає... Бореться народ з народом, місто зі селом, покривджені із кривдниками, убогі з багатирями, людина з людиною... Бореться усе, що тільки живе... Усі шукають для себе кращого змісту життя! Одні боряться чесною зброєю, другі лукавою, а знов інші у сні шукають одради й ніколи не знаходять її... Вони найнещасливіші з усіх... Їх найлекше нищити і без зброї... І цих ходячих трупів найбільше у нас! Тільки вічний наш співець не спить! Він приглядається усьому з найбільшою увагою, вслухується у згуки оружжя і будить заспаних й отвирає їм очі. Він ніколи не спить і не любить сплячих од усеї души й серця! Він оден несе полекшу слабим. Згуки його боевої пісні лунають по всім усядам, поривають борців за собою і додають їм завзяття й одваги витривати до краю на боевищі! Грімкою піснею збірає усіх в одну сильну громаду, то знов тихою, ніжною гоїть їх рани, додає надії і вказує дорогу до кращої будучини, до

вічно леліяного раю... І чим більше народ має таких співців, тим більше в його сили й віри на побіду!

Оден співає грімко, другий лагідно, цей сумно, а той весело і родиться акорд, родиться гармонія а з цим й гармонійне, справжнє життя!

Україна жде співців! Жде звуків пісні на усіх струнах золотої бандури. Покищо на їй тільки одна струна, сумна й невидима, котрої не могли зірвати вороги. На їй грають співці тільки сумні думи...

Українська бандура жде усіх струн. Забрали їх вороги, коли ми спали, або в прорсонні сварилися зі собою в несвідомості.

Одберіть же, діти України, усі струни назад од ворогів, а не одчуватимете втоми в боротьбі і не шукатимете одради у сні!...

Співці будуть! Іх пісня залежить од Вас, бо Ви даєте їй свій зміст!

А покищо слухайте тільки одної струни, струни смутку й плачу. Співець не може радіти з Вас! Його пісня сумна, хоч ніжна й люба через край!

Весело співати не може, коли Ви тільки плачете, плачете, спите, прокидаєтеся то знов плачете. А з цим тільки сміх родите в душі ворога. Ну те, добуваймо усіх струн!...

Чернівці 8. III. 1911.

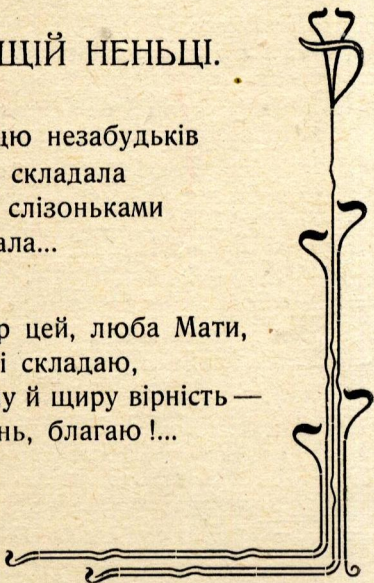
Микола Венгусин.

НАЙДОРОЩІЙ НЕНЬЦІ.

Цю китицю незабудьків
Я рвала, складала
І дрібними слізоньками
Її поливала...

Прийми дар цей, люба Мати,
Що Тобі складаю,
Любов вічну й щиру вірність —
Не одкинь, благаю !...

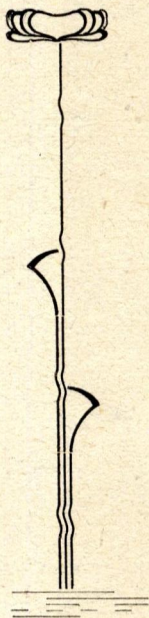

ЛАСТІВКА.

Ластівонька веться, веться
Коло вікна мого,
І весела піснь несеться
З дзюбочка малого.

Прилети же, ластівонько,
До мене в хатину —
І розрадує, голубонько
Самітню дівчину...

Гей, розрадує, ластівонько,
Гей, розрадує, пташко,
Пригорнися до серденька,
Бо йому так важко!...

ЛЮБЛЮ !...

Люблю тебе, народе рідний,
Люблю ті ниви і ріллю, —
Що предків кров і піт змочили...
Гей, над життя я вас люблю !

І вас люблю гаї тіністі,
Люблю ваш світ, благословлю,
І співи птиць, невинні чисті —
Гей, над життя я вас люблю !

Люблю ті ріки, як шепочуть,
Тихонькі й бистрі у бігу —
Немов хотілиб співають думу...
Гей, над життя я вас люблю !

Так тільки це... що оглядати
Крізь сльози треба цю красу, —
Та ще й кайдани звенять, грають,
Ох, цього — вже я не люблю !

Піду, нене, погуляти,
Щоби тугу розігнати,
Свою душу звеселить !...

Піду, нене, у лісок,
Нарву квітів на вінок,
Щоб головку прикрасить !...

Піду, нене, заспіваю
Піснь любови, піснь розмаю,
Щоби журу утопить !...

Лійтеся сльози, лійтеся,
Може лекше буде —
Тягар унесіте,
Що на серці й в груди!

Плиніть срібні сльози,
Весь жаль забирайте,
Плиніть аж у море
Й більше не вертайте!

Плинуть сльози дальше,
Як і перше плили,
А міні не лекше —
Тягар полишили...

Тягару не взяли,
Болю не візьмуть,
Не має одради,
Хоч завжди пливуть...

ДО МУЗИ!

Прилетілаб ти до мене бодай серед ночі,
Самій скучно щось сидіти, сон не йде на очі.

Так прилинь же по давньому, будем розмовляти
І розмови наші тихі перу повіряти.

Гей прийди, моя кохана, як у давні літа,
Заховаємось в куточок з перед очей світа.

Приголубиш і промовиш і тугу розвієш,
Мої жалі, мої мрії рядками розсієш.

Я з такого краю,
Де сонце ночує,
Де моргають зорі
А місяць мандрує.

Я з землі такої,
Що мов з оксаміту,
З мраки золотої,
З синього блакиту.

Гей, там мої думи
З душі вилітають,
Колишуть їх зорі
І пісні співають.

Гей, там мої пісні
Зносяться в блакити,
А сонце з їх творить
То сльози то квіти...

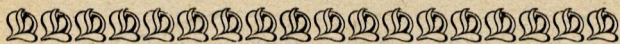

На світі чудова, знай, музика грала,
Щебетали пташки і цвів гарний квіт,
А я од землиці немовби тікала,
Немов не для мене цей чудовий світ.

А серце горячо бажало остати
Тут, де у природі все гарно живе, —
Де зелень почала вже луги вкрашати
Й життя всіх до щастя й любови зове.

І згуками світа впивалося серце
І завжди думками зверталось сюди.
А марево смерті при міні стояло
І кликало тихо: — Ходи, геть ходи!...

Він грав на струнах її серця,
Він грав про щастя, грав про рай, —
В будучність мрії гень летіли...
Він грав про чар любови — май!
Він грав на струнах надії й віри,
В любови струни ударяв,
Однак на струні горя й жалю —
На цій ніколи він не грав.
Аж ось вкінці почав він грати
Ні то про щастя, пишний май. —
Заграв сумну, тужливу пісню:
„Пращай вже мила, в вік пращай!“
І сумно струна заридала,
А він сильніше ударяв...
Ще раз... акорд... урвалась струна,
Скінчив... пішов... пропав!...

ЗИМА.

Мов янгол спокою землю оповила
І крильонька білі тихо розпустила,
Мягонькії крила пухом, снігом криті,
Золотом та сріблом мережані, шиті.
А куди перейде та куди погляне,
Все зараз змовкає, засипляє, вяне.
А зізд діядеми і темні блакити
Дивляться на сріблом мальовані квіти.
На деревах висять окраси іглисті,
На ріках покриви кришталеві, чисті.
І місяць виходить собі подивиться,
Як все од брилянтів прегарних іскриться.
Усе в супокою — міниться дугою.
Невже й в душі тихо — спокійно зімою?...

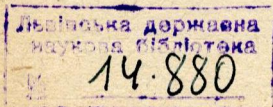

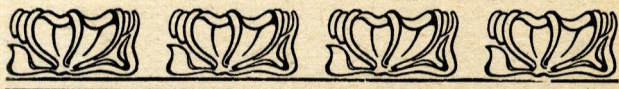
ІРОНІЯ ДОЛІ.

Вони всі співали й музика ще грала,
Коли я на себе кайдани приймала,
Коли свою волю на вік запродала...
Вони всі співали.

Ще вбрали мене у зелений віночок,
Мині наказали зрікатися волі,
При тім веселились... Крутився таночок...
Чи це не іронія долі?

І так їх багато товпилось до мене,
Так щиро бажали: літ, щастя доволі...
А в мене на серці кайдання студене...
Чи ж це не іронія долі?

ЛЕБЕДИНА ПІСНЯ.

(Українським Борцям).

Білий світе, білий раю,
Візьми мене, я благаю!
Сховай в землю, вкрий травною,
Хай остану в вік з тобою.
Бо спокою тут не маю,
Білий світе, білий раю!
 Ясний світе, рідний краю!
 Хоч коротко жив, — вміраю.
 Знать, боги міні судили,
 Кластить скоро до могили?
 Капля в морі — діла мої
 Проти довгу — Ненці своїй!

Білий світе, білий раю,
Прийми мене, ах благаю!
З жалю міні і розпуки
Ще кайдани томлять руки.
Душа мліє, серце бється,
До роботи Ненці, рветься!...

Ранній світе й ви берези!
Ви на росу змініть слези,
Що пливуть за Україну...
Скропіть мою домовину
Тихо вранці, заки сонце,
Гляне людям у віконце!

Україно, мій ти раю!
Життя моє я бажаю
Тобі вбога, моя Нене,
Посвятить усе стружене
Потім ляжу в домовину
І на віки спічну... згину!

12. квітня, 1908.

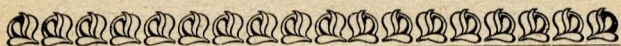

Я ТАК ТУЖУ...

Я так тужу за тобою,
Як ця рибка за водою,
Як ця пташка, що у літку
Люде взяли її в клітку...
Як травиця на пустині,
Що без води вяне, гине...
Як ця квітка за росою,
Так я тужу за тобою...

ЯК ЗАЦВІТУТЬ СИНІ КВІТИ...

(Із циклю : Осінні думи).

Як зацвітуть сині квіти,
Посумніє деревина
І пожовкне лист на віти,
Тоді духом гень долину,
У хмаринку замінюся
І травою розстелюся
Гень по полі, по розлогім,
Де зелена верховина...

А у вітра крил візьму я,
Злечу понад ліс високий,
Пісню лугом задзвеню я,..
Потім гень долину в гори,
Жовте листя з їх зісуну,
Зашелешу сумну думу
І піду я одпочати
В яр широкий, в яр глибокий...

14. X. 1909.

Тоді сонце заходило,
Верхи дерев золотило,
Злотим ковром крило поля,
 Як вмірала моя доля !...
Тоді вечір вже зближався,
Світ вечірній розливався...
Сонце спати вже лягало,
 Моє щастя пропадало !...
Тоді дихнув вітрець тихо...
Вюди радість, щезло лихо,
Там дівчина заспівала —
 А моя надія вяла !...
І збудився соловейко,
Щебетав він так любенько...
Туман з річки піднімався,
 По вік сон мій розвіявся...

ЗМІСТ:

До Вас!...	5
Найдорощій Неньці	7
Ластівка	8
Люблю	9
Піду, нене, погуляти	10
Лійтеся сльози	11
До Музи	12
Я з такого краю	13
На світі чудова, знай, музика грала	14
Він грав на струнах її серця	15
Зіма	16
Іронія долі	17
Лебедина пісня	18
Я так тужу	20
Як зацвітуть сині квіти	21
Тоді сонце заходило	22

14880

25% на Українські Школи в Галичині і Буковині.

ІРМА ОСТАПІВНА.

Китиця незабудьків

Ціна 30 сот.

Чернівці 1911.

Накладом: тов. українських студентів „Січ“.